

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunale di Bergamo — Wykładnia art. 11 ust. 2 dyrektywy Rady 87/102/EWG z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego (Dz. U., L 42, s. 48) — Kredyt konsumencki — Prawo konsumenta do wniesienia skargi przeciwko kredytodawcy w przypadku niewykonania umowy sprzedaży rzeczy finansowanej z kredytu

Sentencja

Wykładni art. 11 ust. 2 dyrektywy Rady 87/102/EWG z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego dyrektywy należy dokonywać w ten sposób, że w sytuacji takiej jak w postępowaniu przed sądem krajowym, istnienie umowy pomiędzy kredytodawcą a dostawcą, na której podstawie kredyt jest przyznawany wyłącznie przez tego kredytodawcę klientom tego dostawcy nie stanowi niezbędnej przesłanki do tego, aby klienci mieli prawo do podjęcia środków prawnych przeciwko kredytodawcy w przypadku niewykonania zobowiązań ciążących na dostawcy celem dochodzenia roszczenia o rozwiązanie umowy kredytu oraz następnie zwrot kwot uiszczonych już na rzecz kredytodawcy.

(¹) Dz.U. C 37 z 9.2.2008

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus — Finlandia) — skarga wniesiona przez A

(Sprawa C-523/07) (¹)

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonanie orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Przedmiotowy zakres stosowania — Pojęcie „sprawy cywilne” — Orzeczenie w sprawie objęcia dziecka opieką i umieszczenia go poza jego rodziną w rodzinie zastępczej — Miejsce stałego pobytu dziecka — Środki zabezpieczające — Jurysdykcja)

(2009/C 141/22)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: A

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Korkein Hallinto-oikeus — Wykładnia art. 1 ust. 2 lit. d), art. 8 ust. 1, art. 13 ust. 1 i art. 20 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. L 338, s. 1) — Wykonanie decyzji wydanej w formie jednego tylko orzeczenia o objęciu dziecka opieką i umieszczeniu go poza jego rodziną stanowiącego publicznoprawny środek ochrony dziecka — Sytuacja dziecka mającego zwykle miejsce zamieszkania [stałe miejsce pobytu] w jednym państwie członkowskim, ale przebywającego w innym państwie członkowskim, w którym nie ma stałego miejsca zamieszkania

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 należy interpretować w ten sposób, że zakresem znaczeniowym pojęcia „sprawy cywilne” w rozumieniu tego przepisu objęte jest orzeczenie o natychmiastowym objęciu dziecka opieką i umieszczeniu go poza jego rodziną, jeżeli stanowi ono publicznoprawny środek ochrony dziecka.
- 2) Pojęcie „zwykle miejsce zamieszkania” [stałe miejsce pobytu] w rozumieniu art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 2201/2003 należy interpretować w taki sposób, że miejsce stałego pobytu znajduje się tam, gdzie dziecko wykazuje pewną integrację ze środowiskiem społecznym i rodzinnym. Należy w szczególności wziąć pod uwagę trwałość, zgodność z prawem, warunki oraz motyw pobytu i przenosin rodziny do danego państwa członkowskiego, obywatelstwo dziecka, miejsce i warunki uczęszczania do szkoły, znajomość języków, a także więzi rodzinne i społeczne dziecka w tym państwie członkowskim. Do sądu krajowego należy ustalenie miejsca stałego pobytu dziecka w oparciu o wszystkie istotne okoliczności faktyczne danego przypadku.
- 3) Zabezpieczający środek ochronny, taki jak objęcie dziecka ochroną, może zostać zastosowany przez sąd krajowy zgodnie z art. 20 rozporządzenia 2201/2003, gdy spełnione zostały następujące warunki:

— środek ten jest pilny,

— jest stosowany względem osób znajdujących się w danym państwie członkowskim i

— ma on charakter tymczasowy.

Sposób wykonania tego środka, a także jego moc wiążąca są określane zgodnie z prawem krajowym. Po zastosowaniu środka zabezpieczającego sąd krajowy nie jest zobowiązany do przekazania sprawy właściwemu sądowi innego państwa członkowskiego. Jednak w zakresie, w jakim ochrona nadrzędnego interesu dziecka tego wymaga, sąd krajowy, który zastosował środki tymczasowe lub zabezpieczające powinien poinformować o tym — bezpośrednio lub za pośrednictwem organu centralnego wyznaczonego na podstawie art. 53 rozporządzenia 2201/2003 — właściwy sąd innego państwa członkowskiego.

4) Jeżeli sąd danego państwa członkowskiego nie jest właściwy, powinien on stwierdzić brak swojej właściwości, przy czym nie jest on zobowiązany do przekazania sprawy innemu sądowi. Jednakże w zakresie, w jakim wymaga tego nadrzędny interes dziecka, sąd krajowy, który z urzędu stwierdził brak swojej właściwości, powinien o tym poinformować — bezpośrednio lub za pośrednictwem organu centralnego wyznaczonego na podstawie art. 53 rozporządzenia nr 2201/2003 — właściwy sąd innego państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 22 z 26.1.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof — Austria) — Falco Privatstiftung, Thomas Rabitsch przeciwko Giselli Weller-Lindhorst

(Sprawa C-533/07) (¹)

(Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Jurysdykcja szczególna — Artykuł 5 pkt 1 lit. a) i art. 5 pkt 1 lit. b) tiret drugie — Pojęcie „świadczenia usług” — Udzielenie licencji na prawa własności intelektualnej)

(2009/C 141/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Falco Privatstiftung, Thomas Rabitsch

Strona pozwana: Gisela Weller-Lindhorst

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberster Gerichtshof — Wykładnia art. 5 pkt 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s. 1) — Pojęcia „świadczenie usług” i „miejsce, gdzie zobowiązanie miało być wykonane” — Właściwość sądowa do rozpoznania sporu o zapłatę opłat licencyjnych za korzystanie z utworu muzycznego

Sentencja

1) Wykładni art. 5 pkt 1 lit. b) tiret drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy dokonywać w ten sposób, że umowa, w ramach której właściciel prawa własności intelek-

tualnej przyznaje odpłatnie drugiej stronie umowy uprawnienie do korzystania z tego prawa, nie stanowi umowy o świadczeniu usług w rozumieniu tego przepisu.

2) W celu ustalenia na podstawie art. 5 pkt 1 lit. a) rozporządzenia nr 44/2001 sądu właściwego do rozpatrzenia roszczenia o uiszczenie opłaty licencyjnej należnej na mocy umowy, w ramach której właściciel prawa własności intelektualnej przyznaje odpłatnie drugiej stronie umowy uprawnienie do korzystania z tego prawa, należy nadal odwoływać się do zasad wynikających z orzecznictwa Trybunału w przedmiocie art. 5 pkt 1 konwencji z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, zmienionej konwencją z dnia 26 maja 1989 r. w sprawie przystąpienia Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalskiej.

(¹) Dz.U. C 37 z 9.2.2008.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu — Rzeczpospolita Polska) — Uwe Rüffler przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej we Wrocławiu Ośrodek Zamiejskowy w Wałbrzychu

(Sprawa C-544/07) (¹)

(Artykuł 18 WE — Ustawodawstwo w dziedzinie podatku dochodowego od osób fizycznych — Obniżenie podatku dochodowego o kwotę składek na ubezpieczenie zdrowotne zapłaconych w państwie członkowskim opodatkowania — Odmowa obniżenia o kwotę składek zapłaconych w innych państwach członkowskich)

(2009/C 141/24)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Uwe Rüffler

Strona pozwana: Dyrektor Izby Skarbowej we Wrocławiu Ośrodek Zamiejskowy w Wałbrzychu

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Wojewódzki Sąd Administracyjny we Wrocławiu (Polska) — Interpretacja art. 12 akapit pierwszy i art. 39 ust. 1 i 2 traktatu WE — Ustawodawstwo krajowe w dziedzinie podatków dochodowych od osób fizycznych ograniczające możliwość obniżenia podatku o składki na ubezpieczenie zdrowotne tylko do składek płaconych w tym państwie członkowskim